

1

His Blood...

เสียงออดบอเวลาเลิกเรียนทำให้ฉันลืมตาพร้อมกับเงยหน้าขึ้นจากโต๊ะทันทีหลังจากเผื่อรวินาทีนี้มานานแล้ว ทุกส่วนในร่างกายบอกว่าถ้าต้องรอนานกว่านี้อีกแม้แต่วันที่เดียว ฉันอาจจะคลุ้มคลั่งแล้วลุกขึ้นฆ่าทุกคนในห้องเลยก็ได้ แต่นี่ก็หยุดหึงดั่งงูงานจนจะบ้าอยู่แล้ว บางครั้งเวลาก็ผ่านไปช้าจนน่าโมโหแบบนี้แหละ ฉันถึงได้เบื่อกับตัวเองเป็นแบบนี้ไง

ฉันนั่งไขว่ห้างเท้าค้างอย่างใจลอยมองดูเพื่อนร่วมห้องของฉันเก็บของและพูดกันถึงเรื่องที่จะทำหลังเลิกเรียน ทุกอย่างเป็นเหมือนเดิมราวกับทุกคนถูกตั้งโปรแกรมมาให้ทำตามนี้ มนุษย์ช่างน่าเบื่อนัก...ทุกวันนี้มีแต่อะไรใหม่ๆ แบบนี้มีหวังฉันคงเฉาตายในเร็ววันแน่

เพียงไม่นานทุกคนก็ทยอยเดินออกไปจากห้องจนเหลือแค่ฉันนั่งอยู่คนเดียว ฉันไม่ได้รับร้อนเก็บของเหมือนคนอื่น และอันที่จริงก็ไม่มีของอะไรสักหน่อย...หลังจากผ่านไปห้านาทีฉันก็คิดว่ากระเป๋านักเรียนขึ้นมาสะพายป่าแล้วเดินออกไปจากห้อง โถงทางเดินเกือบจะว่างคนอยู่แล้วแหละ เพราะนักเรียนพวกนี้มักจะหายตัวไปทันทีที่ออกเลิกเรียนดั่ง เป็น



เรื่องปกติอยู่แล้ว...

ฉันเหลือบมองหน้า 'เขา' ที่ยืนล้วงกระเป๋าฟิงผั่งอยู่... เขากำลังส่งยิ้มให้นักเรียนหญิงร่างเล็กบอบบางที่มีใบหน้าเล็กๆ น่ารักน่าทะนุถนอม นัยน์ตาสีเหล็กกล้าของเขาทอประกายอ่อนโยนตอนที่เขาหัวเราะเบาๆ พร้อมกับเลื่อนมือไปสัมผัสเส้นผมยาวๆ สีคาราเมลของเธอ

"อืม วันนี้ต้องอยู่ช่อมปะ รุ่งพี่เรียกไว้"

"เลิกตึกเหรอ งั้นฉันกลับไปก่อนนะ"

"อ้อ ขอโทษทีนะ ไว้พรุ่งนี้จะไปส่งที่บ้าน"

"ไม่เป็นไรเหรอ ฉันไม่ใช่เด็กนะ" เธอหัวเราะเสียงใสพลางมองหน้าเขาด้วยสายตาอ่อนหวาน...

ฉันเป็นอนหน้าหนี่ตอนนั้นเองเพราะหมดความสนใจแล้ว แต่ที่มุ่มปากก็มีรอยยิ้ม...

เพราะฉันรู้ว่าผู้ชายคนนั้นโกหก วันนี้ชมรมบาสไม่มีซ้อม

ฉันเดินไปจนสุดทางเดินก่อนจะเลี้ยวซ้ายแล้วผลักประตูเข้าไปในห้องเก็บเอกสารที่ปกติแล้วจะถูกล็อกไว้ แต่เพราะว่าเป็นฉัน... ล็อกนั้นจึงไร้ความหมาย ฉันรอเพียงไม่นานประตูห้องก็เปิดออกอีกครั้ง... แล้วใบหน้าที่คุณเคยดีก็โผล่เข้ามา ฉันยิ้มหวานตอนที่สบตากับนัยน์ตาสีเหล็กกล้าคู่สวยของเขา

"โทษทีนะ รอนาน..."

"หิว..." ฉันขัดเขาด้วยเสียงต้อรันพร้อมกับเอื้อมมือไปเกาะแขนเขาแล้วซุกใช้ใบหน้าเข้ากับผั่งออกกว้าง "หิวมาก..."

"อะไรนะ หิวอีกแล้วเหรอ แต่เธอเพิ่งกินไป..."

ฉันหยุดคำพูดไว้สาระของเขาด้วยการเอื้อมมือไปโอบรอบคอเขา สัมผัสเส้นผมสีบลอนด์สว่างของเขาด้วยปลายนิ้วเรียวย รู้สึกได้ถึงสัมผัสนุ่มลื่นมือราวกับผ้าไหม เขาหยุดพูดทันทีอย่างที่ฉันต้องการ นัยน์ตาสีเหล็กกล้าทอแสงวาวตอนที่จ้องลึกลงมาในตาฉัน ฉันมองตาเขากลับพร้อมกับส่งยิ้มน้อยๆ ไปให้... จากนั้นก็ดึงเนกไทเขาลงพร้อมกับปลดกระดุมคอเสื้อนักเรียน เผยให้เห็นลำคอขาวเนียนและสิ่งที่อยู่ในนั้น แค่หลับตาก็มองเห็นเส้นเลือด



ของเขา ได้ยินเสียงหัวใจสลับเลือดไปทั่วร่างเขา ฉันทริมฝีปากลงบน  
ต้นค่อน้อยอย่างแผ่วเบา สัมผัสนั้นทำให้หัวใจเขาเต้นแรงขึ้นอีก และตอนนั้น  
เองที่ฉันแน่ใจว่าเขาจะไม่มีวันปฏิเสธฉันได้ เหมือนเช่นทุกครั้ง...ฉันค่อยๆ  
ฝังเขี้ยวแหลมคมอันแสนงดงามของฉันลงบนต้นคอเขา เจาะทะลุผิวหนัง  
เข้าไปถึงเส้นเลือด ลึกลับเลือดแสนหอมหวานที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักของ  
เขา เติมเต็มความหิวกระหายของฉันอย่างเอาแต่ใจ...คล้ายกับเลือดของ  
เขาเป็นสมบัติของฉัน...

นิโคโลเกร็งตัวเล็กน้อยก่อนจะทิ้งตัวลงฟิงผนังตอนที่ฉันขยับเข้าไป  
แนบชิดกับเขามากขึ้น มือเขาเลื่อนขึ้นมาสัมผัสเส้นผมฉันขณะที่หัวใจของ  
เขาเร่งจังหวะเร็วขึ้นตามฉัน เลือดแสนหวานของเขาทำให้ฉันรู้สึกอยากจะ  
ดื่มจนหยุดสุดท้าย แต่ถ้าทำอย่างนั้นเขาก็อาจจะตายคามือฉันเลยก็ได้  
...เพราะนั่นฉันถึงต้องห้ามใจตัวเองไว้แล้วถอนเขี้ยวออกจากลำคอเรียวยาว  
ของเขาอย่างอดเอื้อน นิโคโลหลบหายใจเล็กน้อยตอนที่ริมฝีปากบางสวย  
หยักยิ้มบางพลางมองสบตาฉัน ใบหน้าที่ขาวซีดอยู่แล้วแทบจะกลายเป็น  
สีขาวยิ่งกว่ากระดาษ นั่นสินะ...วันนี้ฉันดื่มหนักไปหน่อยล่ะมั้ง

"ขอโทษนะ" ฉันพูดด้วยรอยยิ้มน้อยๆ ที่มุมปากพลางเลื่อนมือไป  
สัมผัสใบหน้าเขาอย่างหยอกเย้า ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้อีกครั้งเพื่อเลียเลือด  
ที่แผลบนต้นคอเขา "เจ็บไหม๊ยย"

"ฉันชินแล้วล่ะ"

"ชินกับการเป็นอาหารของแวมไพร์เหรอ"

"ฮะๆๆ ก็คงจั้น" นิโคโลตอบก่อนจะเคลื่อนมือที่เล่นผมฉันอยู่ลงมา  
ประคองใบหน้าฉันไว้แทน "เพราะแวมไพร์ที่ฉันหลงรัก...เป็นแวมไพร์ที่หิว  
บ่อยมากเลยนะสิ"

จับค่านั้นริมฝีปากบางสวยอุ้งจืดก็ทาบทับลงบนริมฝีปากที่มีอุณหภูมิ  
ต่ำกว่ามนุษย์ทั่วไปของฉันอย่างแผ่วเบาราวกับขนนกบอบบางใล้นริมฝีปาก  
มือรั้งเอวบางของฉันเข้าไปใกล้ตอนที่เขาคตริมฝีปากลงมาแนบแน่นกว่าเดิม  
ฉันรู้สึกได้ว่าเขากำลังเล่นกับเขี้ยวของฉันราวกับลิ้มไปแล้วว่าสิ่งนั้นเพิ่ง  
จะเจาะทะลุร่างเขาไปเมื่อครู่ สัมผัสนั้นทำให้ฉันรู้สึกเหมือนมีบางอย่าง



ปีบริดอยู่ในร่าง...

นิโคไลจูบฉันเนิ่นนาน...ลึกซึ้ง...และแสนอ่อนหวาน...

ถึงแม้ฉันกับเขาจะต่างกัน แต่สัมผัสที่ริมฝีปากนี้ก็ทำให้รู้สึกดีไม่แพ้ตอนที่คมเขี้ยวของฉันได้สัมผัสกับเลือดที่แสนหวานของเขาเลยสักนิด ฉันกอดเขาก่อนจะตอบรับสัมผัสที่ริมฝีปากอย่างเต็มใจ และก็รู้สึกได้ว่าหัวใจของคนตรงหน้าเต้นแรงขึ้นอีกแล้ว

กำลังหวั่นไหวและใจเต้นอยู่สินะ...

ยิ่งหัวใจเขาเต้นแรงเท่าไร ฉันก็ยิ่งได้ยินเสียงเลือดไหลไปทั่วร่างเขาชัดขึ้นเท่านั้น แย้ง...มันทำให้ฉันรู้สึกหิวขึ้นมาอีกแล้วสิ

"ทำอะไรนะ" นิโคไลถามขึ้นเมื่อฉันลากริมฝีปากลงมายังต้นคอเขาเล่นอีกรอบ ฉันจูบเบาๆ ที่รอยเขี้ยวของตัวเองบนคอเขาก่อนจะผละออกมา

"ความผิตนายนะ เลือดของนายหวานเกินไป"

"เธอตะกละเองมากกว่า"

"นายเป็นแค่อาหาร อย่มาพูดจาอวดดีนะ ☹"

"นั่นสินะ สัมผัสไปหน่อย อภัยให้ผมด้วยนะครับเจ้าหญิง" นิโคไลหัวเราะเบาๆ พลังค์อมหัวลงเล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาสบตาฉันพร้อมกับดึงมือฉันไปจุมพิตแผ่วเบาที่หลังมือ "ฉันนะ...ถ้าเธอต้องการก็ให้ได้ทั้งนั้น"

"..."

"ทั้งเลือด...และหัวใจ"

ฉันจ้องมองนัยน์ตาสีเหล็กกล้าที่จ้องมองมาตรงๆ โดยไม่หลบ...ดวงตาคู่นั้นเต็มเปี่ยมด้วยความรู้สึกที่แทบจะเอ่อล้น ทาสผู้ซื่อสัตย์ที่มอบเลือดของเขาให้เป็นอาหารแก่ฉัน มนุษย์ผู้หลงไหลในมนตร์เสน่ห์แห่งแวมไพร์

เขาหลงรักฉัน...แต่ฉันไม่ได้รักเขา

เขาทุ่มเททุกอย่างเพื่อฉัน...แต่ฉันแค่รับมาเฉยๆ โดยไม่ให้อะไรตอบแทนเขา

เขาเห็นฉันเป็นผู้หญิงที่รัก...แต่สำหรับฉัน เขาเป็นได้แค่เพียง



'อาหาร' เท่านั้น

"ว่าแต่นายโกหกแฟนบ่อยๆ อย่างนั้นไม่กลัวเขาจับได้เอาหรือ"

"เพราะ 'เจ้านาย' ของฉันทำให้ฉันกลายเป็นผู้ชายนิสัยเสียไปแล้วล่ะมั้ง"

"อย่ามาโทษฉันได้มัย ถ้าวันไหนเซทเธอร์รู้ขึ้นมา..."

"รู้ว่าจะไรละ" นิโคไลขัดฉัน "ว่าฉันเป็นอาหารของเธอ ว่าเธอเป็นแวมไพร์ หรือว่าเรื่องที่ฉันรักเธอ"

"นายนี่ใจร้ายจังนะ พูดเรื่องแบบนี้ออกมาหน้าตาเฉยเลย"

"เพราะเธอนั้นแหละรีเวียร์... เธอทำให้ฉันกลายเป็นแบบนี้"

"ถ้าคิดว่ามันไม่ดีก็ปฏิเสธฉันสิ ถ้านายบอกว่าไม่... ฉันก็จะไม่ดื่มเลือดนายอีก"

"ไม่รู้หรือใจว่ามนุษย์นะชอบทำเรื่องไม่ดี" นิโคไลตอบพลางยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก เป็นเหมือนทุกครั้งเลย... ใบหน้าหล่อเหลานั้นมีแต่ความมั่นใจฉายชัดอยู่...

"ช่างเป็นมนุษย์ที่อวดดีซะจริงนะ... ทั้งที่เปราะบางถึงขนาดนี้แท้ๆ"

"เปราะบางนั่นหรือ อย่าใช้คำพูดที่ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นแค่เศษแก้วได้มัย" นิโคไลบ่นพลางนินวหน้า ฉันหัวเราะคิกคักเพราะเวลาเห็นเขาหงุดหงิดแล้วมันดูน่ารักอย่างบอกไม่ถูกเลย

"ก็สำหรับฉันนายมันไม่ต่างอะไรกับแก้วที่แสนจะเปราะบางนี่นา ถ้ากัดแรงหน่อยก็อาจจะแตกสลายคามือไปเลยก็ได้" ฉันพูดยิ้มโหเขา และนั่นก็ทำให้มันตาสีเหลืองกล้าทอแสงวาบขึ้นมาได้ทันตาเห็น เขาคว่ำร่างฉันเข้าใกล้ก่อนจะพลิกตัวผลักฉันชนผนังแทนที่เขา "ทำอะไรนะ"

"ถ้าฉันมันเปราะบางนักก็เปลี่ยนฉันให้เป็นแวมไพร์สิ ☹"

ฉันชะงักไปเล็กน้อยกับคำขอนั้น แม้จะไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาพูดมันออกมาก็ตาม "อย่าพูดอะไรไร้สาระนะ"

"ฉันไม่ได้ไร้สาระนะ ฉันพูดจริง"

"งั้นก็เลิกพูดซะ เพราะคำตอบก็เหมือนเดิม" ฉันผลักเขาออกห่างก่อนจะเดินไปที่ประตู แล้วก็ถูกคนข้างหลังคว้าเอวไว้ก่อน "ปล่อยเถอะ ฉัน



ต้องกลับแล้ว"

"ฉันจะไปส่ง"

"จะไปส่งฉันนั่นแหละ ทั้งที่ไม่ยอมไปส่งแฟนนี่นะ"

"ผิดด้วยหรือไงที่ฉันอยากไปส่งเธอมากกว่า" นิโคไลถามเสียงแผ่วที่ข้างหูก่อนจะจับใบหูฉันเล่น ฉันถอนหายใจแผ่วเบาเพราะรู้ว่าตัวเองทำใจแข็งกับ 'อาหาร' อย่างเขาไม่ได้มานานเลย "อีกอย่าง ฉันก็บอกแล้วไงว่าฉันจะเลิก..."

"หยุดพูดนะ" ฉันขัดขึ้นก่อนที่เขาจะทันได้พูดจบประโยค "อย่าพูดงี่เง่าอย่างการบอกว่าจะเลิกกับเฮทเธอร์นะ"

"ทำไมล่ะ ในเมื่อฉันรักเธอ"

"อาหารอย่างนายเป็นแค่อาหารของฉันก็พอแล้ว หน้าทีของนายมีแค่นั้น เพราะฉะนั้นจงอยู่กับหญิงสาวมนุษย์ของนายต่อไปเถอะ อย่าทำให้เรื่องมันยุ่งยากเลย" ฉันตัดบทเสียงเรียบ และนิโคไลก็เงียบไปครู่หนึ่ง แต่ฉันก็ยังสัมผัสได้ถึงความรู้สึกไม่เห็นด้วยของเขา นั่นสินะ...ตามปกติมนุษย์จะไม่ทำเรื่องแบบนี้เน้า คงเพราะเขายังไม่เข้าใจว่าในโลกของฉัน...ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายกับอาหาร มันแตกต่างกับความสัมพันธ์ระหว่างคนรักเอามากๆ เลย...

"ถ้าเข้าใจแล้วก็ไปกันเถอะ วันนี้เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว ฉันอยากพักผ่อน"

"อืม" นิโคไลรับคำเสียงเรียบโดยไม่เถียงอะไรฉันอีก ก่อนจะเดินตามฉันออกมาจากห้องเก็บเอกสารเงิบๆ เฮ้อ...ฉันเพิ่งจะพูดทำร้ายจิตใจเขาไปอีกแล้วใช่ไหมเนะ อันที่จริงฉันพูดจาโหดร้ายกับเขาไปตั้งมาก แต่เขาก็ยังกลับมาหาฉันได้ทุกครั้ง...ถ้าไม่ใช่เพราะมนุษย์ทุกคนหลงใหลความเจ็บปวดก็คงเป็นเพราะความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์ล่ะมั้ง...

ทั้งที่รู้ว่าจะต้องเจ็บปวด...ก็ยังไม่ลังเลที่จะไล่ตามสัตว์ร้ายอย่างฉันเลยสักนิด

เงิบอยู่ไม่นานนักนิโคไลก็กลับมายิ้มแย้มอีกครั้งหนึ่ง เขาเป็นแบบนี้ตลอดนั่นแหละ...ถึงได้ทำให้ฉันยิ้มได้ทั้งที่ฉันยิ้มยากจะตาย เขาเป็นคนร่าเริงมาแต่ไหนแต่ไร สดใสและเจิดจ้าราวกับแสงอาทิตย์ ความจริง



แล้วน่าจะเป็นอะไรที่ตรงกันข้ามกับสิ่งมีชีวิตแห่งแสงจันทร์อย่างพวกฉันมากที่สุดแท้ๆ

แต่ผู้ชายที่ส่องประกายราวกับพระอาทิตย์คนนั้นกลับดึงดูดสายตาค้นเข้าหาอยู่เรื่อย แม้จะแปลกใจฉันก็ยังพบว่าตัวเองเผลอมองตามเขาอยู่บ่อยๆ เวลาที่เขาอยู่ในห้องเรียน เขาคอนันต์ที่เป็นศูนย์กลางของทุกสายตาในห้อง ผู้มีใบหน้าเป็นรอยยิ้มอยู่ตลอดเวลา...พวกสาวๆ ในห้องมักพูดอยู่เสมอว่าเฮทเธอร์แฟนของเขาไซค์ดีมากแค่ไหนที่ได้เป็นคนรักของเขา

ฉันเฝ้ามองเขาด้วยความสงสัย แต่ก็ไม่เคยคิดจะให้เขามาเป็น 'อาหาร' หรือก เพราะผู้ชายคนนั้นสติเสะจะจนน่าเสียดายหากจะตึงลงมาในความมืด เพราะฉะนั้นฉันถึงเพียงแต่จ้องมองเขาเป็นบางครั้งเท่านั้น จนกระทั่งวันหนึ่ง...ที่เขาจ้องมองกลับมา วันหนึ่งที่ดวงตาสีเหล็กกล้าคู่นั้นก็มองหาฉันเช่นกัน...

และในที่สุดดวงตาของเราก็ไม่อาจมองหาใครอื่นได้อีก...

ตอนเย็นหลังเลิกเรียน...เขาเข้ามาหาฉันเอง ความจริงนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีมนุษย์เข้ามาหาฉัน เพราะส่วนใหญ่อาหารของแวมไพร์ก็มักจะมาจกมนุษย์ที่หลงรักและหลงใหลในเสน่ห์แห่งแวมไพร์จนยินดีมอบเลือดให้ นั่นแหละ

แต่ในตอนนั้นฉันกลับไม่ได้ดื่มเลือดเขา...เพราะรู้สึกว่าเขามีบางอย่างที่ไม่เหมือนกับมนุษย์คนอื่น ฉันเองก็รู้ว่ามันไม่เหมือนยังงั้ รู้แต่ว่าเขาทำให้ฉันนึกอยากรู้ขึ้นมาว่าชีวิตของมนุษย์เป็นยังงั้ เราไปเกี่ยวข้องกันบ้างเป็นบางครั้งโดยที่ฉันปิดบังตัวตนที่แท้จริงของตัวเองเอาไว้ และก็อาจจะปิดบังไปให้นานที่สุด...ถ้าหากไม่เกิดเหตุการณ์นั้นขึ้น...

เหตุการณ์ที่ทำให้ฉันขาดสติจนเผลอฝั้งคมเขี่ยลงไปบนคอของเขาเป็นครั้งแรก...

ฉันหันหน้าออกไปนอกหน้าต่างแล้วยกมือขึ้นแตะที่เขี้ยวของตัวเองอย่างแผ่วเบา...ตอนนั้นเขาคงเจ็บมาก แล้วก็คงจะโกรธและตกใจ...แต่น่าแปลกที่เขาดูไม่กลัวสักเท่าไรเลย ตรงข้ามกลับนอนนิ่งเฉยยอมให้ฉันดื่มเลือดของเขาจนพอใจ...นัยน์ตาสีเหล็กกล้าคู่นั้นจ้องตาดฉันโดยไม่หลบ



ตอนที่ฉันซึ่งได้สติแล้วถอนคมเขี้ยวออกจากร่างเขา ที่มุมปากฉันยังมีเลือดของเขาติดอยู่เลย และวินาทีที่มองเห็นเลือดสีแดงสดไหลซึมจากปากแผลที่ยังสด ฉันก็รู้สึกอยากจะสัมผัสเขามากขึ้นอีก...แต่ก็ต้องหยุดตัวเองไว้ เพราะว่าฉันติดค้างคำอธิบายบางอย่างกับเขา...

‘ฉันเป็นแวมไพร์’

ฉันพูดคำนั้นหลุดออกไปด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นเหมือนทุกที แต่หัวใจกลับเต้นถี่ราวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน...ราวกับมันกำลังรอฟังคำตอบของเขาอยู่ ชั่วโมงหนึ่งที่ความรู้สึกของฉันขยับเข้าใกล้คำว่า ‘กลัว’ แต่ก็แค่วินาทีเดียวเท่านั้น...เพราะความคิดที่ว่าแวมไพร์อย่างฉันกลัวที่จะบอกมนุษย์ว่าตัวเองเป็นแวมไพร์หลังจากที่ลิ้มรสเลือดของเขาไปแล้วมันช่างน่าขำจนเกินไปไงล่ะ...

นิโคไลจ้องตาฉันนิ่งเฉยนานหลายวินาทีก่อนจะทำในสิ่งที่ฉันไม่เคยคาดคิด...นั่นคือการส่งยิ้มอ่อนโยนมาให้ฉันพร้อมกับยื่นมือมาเช็ดเลือดที่มุมปากฉันอย่างเบามือ ฉันได้แต่มองหน้าเขาอย่างไม่เข้าใจ ตอนที่เขาพูดออกมาด้วยน้ำเสียงสดใส

‘นี่เอง...เธอเป็นแวมไพร์ แล้วเธอก็ชอบเลือดของฉันใช่ไหม’

หลังจากวันนั้น...เขาก็เป็น ‘อาหาร’ ให้ฉันมาตลอด ยินดีที่จะให้ฉันดื่มเลือดของเขาเป็นอาหาร ยอมให้ฉันแทงเขี้ยวลงบนร่างเขาไม่ว่าจะกี่ครั้ง เราสองคนใกล้ชิดกันมากกว่ามนุษย์คนไหนๆ...สัมผัสกันและกันลึกซึ้งยิ่งกว่าใครบนโลกนี้...

ยิ่งเวลาผ่านไปนิโคไลก็ยิ่งหลงใหลฉันมากขึ้น เขาเรียกร้องขอให้ฉันเปลี่ยนเขาเป็นแวมไพร์เพื่อที่เขาจะได้อยู่เคียงข้างฉันได้ตลอดไป แต่เรื่องนั้นมันไม่มีทางเกิดขึ้น ฉันไม่มีวันเปลี่ยนเขาตามที่เขาขอ และก็ไม่มีวันยอมให้เขาเป็นอย่างอื่นนอกจากอาหารของฉันด้วย ถึงแม้เขาจะพูดว่าจะเลิกกับเฮทเธอร์เพื่อมาหาฉัน ฉันก็ผลัดไสเขาอย่างไม่ไยดีทุกครั้ง...เพราะนั่นเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่ฉันอยากให้เขาทำ

เพราะไม่อยากชวงชิงทุกสิ่งมาจากเขา...ถึงได้ผลัดไสเขาออกห่างรักษาสมดุลที่แสนประาะบางนี้เอาไว้ เพื่อที่เขาจะได้มีชีวิตอยู่ต่อไปได้ใน



วันที่ความสัมพันธ์ของเราจบลง...

เพราะฉันไม่ได้ตั้งใจจะอยู่ที่นี้ตลอดไป และวันที่ฉันจะไปจากที่นี่ก็จะมาถึงในอีกไม่ช้า...

เมื่อถึงวันนั้น...ฉันอยากให้โคโลมีคนที่อยู่เคียงข้างไปจนถึงวันสุดท้ายของชีวิต เป็นสิ่งเดียวที่ฉันจะขดเชยให้กับสิ่งที่ฉันเอาจากเขา มา เพราะฉันไม่อาจรักเขาได้ เจ้านายอย่างฉันจึงทำได้แค่เพียงมอบทางเดินที่ดีกว่าหลังจากนี้ให้เขาเท่านั้น

"คิดอะไรอยู่เหรอ" ฉันสะดุ้งตื่นจากภวังค์ตอนที่โคโลปล่อยมือจากพวงมาลัยแล้วเลื่อนมาจับมือฉันไว้ "นั่งเหม่อตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว"

ฉันลากสายตากลับมาสบตาเขาพร้อมกับยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก ทว่าก่อนที่จะทันได้ตอบอะไรกลับไป...สายตาก็พลันสะดุดเข้ากับใครบางคนเสียก่อน คนคนนั้นที่กำลังจ้องมองมาด้วยนัยน์ตาคมและลึกลับดุจห้วงมหาสมุทร...เขากำลังเดินสวนกับรถของนิโคโล เคียงคู่มากับหญิงสาวที่งดงามราวกับภาพวาด...

ฉันสบตากับนัยน์ตาสีน้ำทะเลคู่นั้นเพียงแวบหนึ่งก่อนจะเบือนหน้ากลับมาทางนิโคโลที่ยังมองมาคล้ายกับกำลังรอคอยคำตอบอยู่ ออ...คำตอบนั้นเหรอ เมื่อไหร่ก็ตามที่ฉันคิดอะไรอยู่ใช่ไหม...

งั้นก็ตอบง่ายนิดเดียวเลย...

"คิดถึงนายไง"

## 2

### My Blood is Yours...

ฉันนั่งเบื่ออยู่ในห้องเรียนอย่างหงุดหงิด เปลี่ยนท่าไปสิบท่าแล้วก็ยังรู้สึกนอยด์ๆ ตั้งแต่เช้า เพราะห้องเรียนมันช่างน่าเบื่อบ้างสำหรับฉันที่อายุสิบแปดขวบปี(?) แล้ว...การเรียนไฮสกูลเข้าไปเข้ามาหลายๆ รอบบางครั้งก็น่าเบื่อกว่าน่าสนุก แต่เวลาที่มีแบบไม่จำกัดก็ทำให้จำเป็นต้องออกมาสัมผัสลมอยู่ร่วมกับมนุษย์ ไม่งั้นฉันก็อาจจะเฉาตายอยู่ในปราสาท ไม่ก็



กลายเป็นแวมไพร์คลุ้มคลั่งไปก็ได้ --;

ว่าแต่หิวจัง --^ ตั้งแต่เมื่อคืนแล้วยังไม่ได้กินอะไรเลย แล้ว 'อาหาร' ของฉันก็ดันหายไปตั้งแต่เช้า จริงสิ...ถ้าเป็นเวลานี้หมอนั่นก็จะ...

ฉันยกมือขึ้นเท้าคางก่อนจะหันไปมองที่นอกหน้าต่าง ด้านล่างนั่นคือสนามบาสเกตบอลเอาต์ดอร์...และทีมบาสของโรงเรียนก็กำลังซ้อมกันอยู่ ห้องเรียนนี้อยู่ชั้นหก แน่นอนว่าสายตาของคนธรรมดาอาจจะมองได้ลำบากว่าใครเป็นใครขณะที่พวกเขา กำลังวิ่งด้วยความเร็วขนาดนั้น...แต่สายตาของแวมไพร์นั้นดีกว่ามนุษย์มากมาย ดังนั้นฉันจึงมองเห็นได้ในทันทีว่าอาหารของฉันอยู่ที่ไหน

ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน...เขาก็ยังส่องแสงเจิดจ้าราวกับดวงอาทิตย์อยู่เสมอเลยแฮะ

นิโคไลเป็นฟอร์เวิร์ดปีกซ้าย ร่างสูงๆ นั่นทำให้เขาไม่ลำบากในการชู้ตหรือดังก์เลยสักนิด ราวกับเขาแค่จับมันไปวางลงในห่วงยังไงยังงั้น กล้ามแขนที่ฉันรู้ว่าแข็งแรงแค่ไหนทำให้มันไม่แปลกที่เขาสามารถบล็อกและเลี้ยงลูกบาสไปถึงห่วงได้อย่างง่ายดาย ใบหน้าของเขาดูจริงจังแต่ก็ยังมีรอยยิ้มสดใส ขอบจริงๆ สีหน้าบาสเนี่ย...ถึงได้ตื่นแต่เช้าแล้วก็อยู่จนดึกเพื่อมาซ้อมได้ทุกวันนะ...

ได้ยินเสียงนกหวีด...แล้วทุกคนก็วางลูกบาสแล้วเดินกลับไปข้างสนาม มีนิโคไลเพียงคนเดียวที่มีคนยื่นขวดน้ำให้...เฮทเธอร์นั่นเอง ฉันได้ยินเสียงนักบาสคนอื่น ๆ ส่งเสียงแซวและเสียงดุด่า ในขณะที่เฮทเธอร์ผูกยิ้มเขินบนใบหน้าสวยหวานและนิโคไลก็หัวเราะออกมาพร้อมกับรับผ้าเช็ดหน้ามาจากเธอ นั่นคือวิธีแสดงความรักของมนุษย์สินะ...

เป็นเหตุการณ์ธรรมดาที่ห่างไกลจากคำว่าธรรมดาของฉันเหลือเกิน --; เพราะแวมไพร์ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าหิว และก็น้อยครั้งนักที่พวกเขาจะรู้สึกเหนื่อย...เพราะเราไม่ใช่มนุษย์นั่นเอง

ฉันละสายตาจากนอกหน้าต่างแล้วลุกขึ้นยืน...ยังมีเวลาอีกตั้งเยอะกว่าคลาสแรกจะเริ่ม เพราะนั่นแทนที่จะนั่งเฝ้าอยู่ที่ห้อง ฉันจะลงไปเดินเล่นสักหน่อยละ แม้จะยังไม่สามารถกิน 'อาหาร' ได้...ฉันหาของแทะเล่นก็ยังดี



อาหารของมนุษย์ไม่ได้ช่วยให้ฉันอิม แต่บางอย่างมันก็รสชาติไม่เลว กินแก้เบื่อได้เหมือนกัน และที่ฉันชอบที่สุดก็คือช็อกโกแลต รสหวานของมันแทนที่เลือดได้ใกล้เคียงที่สุดนะ

ฉันหยิบช็อกโกแลตหลากหลายชนิดมาเติมตะกร้าก่อนจะเอาไปจ่ายเงิน แคชเชียร์มองหน้าฉันอย่างอึ้งๆ เมื่อเห็นจำนวน ซึ่งก็ไม่แปลก เพราะมนุษย์ปกติกินแค่ที่อบเบลอโรนแท่งเดียวก็เวียนแยะแล้ว แต่ฉันชอบอะไรหวานๆ นี่นา =^=

"กรี๊ด~ คุณนั่นสิ เจ้าหญิงกับเจ้าชายลงมาเดินที่โรงอาหารด้วย O\_o!"

"จริงเหรอ? แยะแล้ว ฉันเข้าเรียนมาเกือบปียังไม่เคยเจอสองคนนั้น ไกลๆ เลย"

เสียงฮือฮาวิ๊ววิ๊วของนักเรียนเกรดสิบทำให้ฉันชะงักมือที่กำลังหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาจากกระเป๋าแล้วหันมองตามเสียงนั้นโดยไม่รู้ตัว ความจริงแม้ไม่ต้องมองฉันก็รู้อยู่แล้วว่าเจ้าหญิงกับเจ้าชายเป็นใคร...ฉันผูกยิ้มบางที่มุมปากเมื่อมองเห็นประธานนักเรียนเดินตรงมาทางนี้พร้อมกับรองประธานนักเรียน...และแฟนสาวของเขา สองคนนี่เองที่นักเรียนทั้งโรงเรียนยกให้เป็นเจ้าหญิงกับเจ้าชาย แล้วก็กรี๊ดกร๊าดกันอยู่ทุกวันโดยไม่รู้ว่ทั้งทั้งสองคนเป็นราชินิกุลตัวจริงเสียงจริงเลยสักนิด...

ดีแลนดยังคงหล่อเหลาและสง่างามเหมือนเดิม ใบหน้างดงามและสมบูรณ์แบบของเขาราวกับเป็นงานศิลปะของพระเจ้า รอยยิ้มน้อยๆ ที่มุมปากและนัยน์ตาคมสีน้ำทะเลที่ลึกล้ำยิ่งกว่าห้วงมหาสมุทรของเขา ทำให้คนมองหลงใหลได้ในชั่วพริบตา แน่ล่ะ...แม้ไม่ต้องฟังมนตรีสะกดแห่งแวมไพร์ แค่มองดูเขาเฉยๆ มนุษย์ก็คงคลั่งไคล้ได้ง่ายๆ แล้ว...สิ่งนั้นคือเสน่ห์ของเจ้าชายแห่งตระกูลเรเวนเวิร์ธที่ยืนอยู่ ณ จุดสูงสุดนั่นเอง

และ...หญิงสาวข้างกายเขา เจ้าหญิงแห่งแสงจันทร์ กัวนีเดียร์...คู่หูนั้นของเขาก็ยังสวยสง่าสมกันเหมือนเดิมเช่นกัน ใบหน้างดงามหมดจดและผิวขาวราวงาช้าง กับเส้นผมสีแพลทตินั่มบลอนด์ยาวตรงอันเป็นสัญลักษณ์ของราชินิกุลตระกูลแมคโดเวลล์ของเธอ...ทำให้เธอกลายเป็นหญิงสาวที่สวยที่สุดในโลกแวมไพร์ คงไม่มีใครเหมาะสมกับเจ้าชายของเรเวนเวิร์ธ



มากไปกว่าเธออีกแล้วละ

ฉันยืนนิ่งอยู่ที่เดิมกลางจ้องมองสองคนนั้นเดินผ่านไป ไม่รู้คนมา ยืนมุงดูมากขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่ก็แทบจะบังฉันมิดเลยแฮะ เอาเถอะ... มนุษย์คงไม่ชินกับการมีรูปโฉมมดงามขนาดนี้ละมั้ง ถึงได้หลงไหลคลั่งไคล้ กันขนาดนี้ ฉันตั้งใจจะเดินเลี่ยงไปอีกทางเจียบๆ แต่กลับต้องหยุดกึกเมื่อนัยน์ตาสีน้ำทะเลคู่นั้นลากมาสบตากับฉันเข้าพอดี แม้จะมีคนมากมายแต่ เขาก็หันมามองฉันได้อย่างแม่นยำราวกับรู้ดีว่าฉันยืนอยู่ตรงนั้น...

นัยน์ตาสีน้ำทะเลคู่นั้นทำให้หัวใจของฉันสั่นไหวแหว่งโหวเหมือนมีคนยื่นมือมาเขย่า และก็ทำให้ฉันมองตามแผ่นหลังของเขากับกัวนิเวียร์ตอ ไปอีกนานหลายนาทีจนกระทั่งได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลัง เสียงนั้น...

"รีเวียร์!"

ฉันหันไปมองเจ้าของเสียงนั้น เฮทเธอร์กำลังยื่นส่งยิ้มกว้างมาให้ฉัน และด้านหลังเธอก็คือนิโคไลที่มีสีหน้าอึดอัดใจ ก็ไม่แปลกละนะ แฟนเขา เดินมาทักฉัน...เขาต้องลำบากใจเป็นธรรมดา

ฉันยิ้มหวานจัดตอบกลับไปก่อนจะเอ่ยทักอย่างไม่มีพิรุณ "เฮทเธอร์ มีอะไรหรือ ๗-๗"

"มาพอดีเลย! ฉันกำลังตามหาอยู่พอดี"

"หาฉัน?"

"ฉันจะชวนเธอไปงานปาร์ตี้วันเกิดฉันนะ วันเสาร์นี้...เธอร่างมั๊ย? วันเกิดฉันหรือ..."

เพราะมีเวลาเยอะเกินไป ฉันก็เลยลืมวันเกิดของตัวเองไปนานแล้ว แต่สำหรับมนุษย์มันเป็นวันสำคัญนี่นะ... "ว่างสิ"

"จริงเหรอ ดีใจจังเลย >O< ถ้าจั่งนี้มาที่บ้านฉันตอนสองทุ่มนะ!"

"อืม" ฉันตอบรับด้วยรอยยิ้ม และนิโคไลก็ได้แต่ถอนหายใจ...ฉันรู้ดีว่าเขาไม่อยากให้ฉันไป แต่ฉันไม่มีเหตุผลจะปฏิเสธเฮทเธอร์นี่นา เธอเป็นเด็กสาวน่ารัก...และนี่ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ฉันไม่อยากทำร้ายเธอ

เพราะเธอทำให้ฉันนึกถึงตัวเองเมื่อสมัยที่ยังเป็นมนุษย์...

"แล้วเจอกันนะ~"



"อืม" ฉันพยักหน้าพร้อมกับยิ้มตอบกลับไป สีหน้าเซทเธอร์ดูดีใจมากซะจนฉันอดยิ้มไม่ได้นะ... เธอหันกลับไปหานิโคไลก่อนจะเดินออกไปพร้อมกัน สีหน้าลำบากใจของเขาหายไปแล้ว เหลือแต่รอยยิ้มอ่อนโยนขึ้นมาแทนที่... รอยยิ้มนั้นทำให้รู้ว่าเขาแคร์เซทเธอร์อยู่ไม่น้อยเลย แม้ปากจะบอกว่าต้องการเลิกกับเธอเพื่อฉันก็เถอะ

ความสัมพันธ์ของมนุษย์ช่างซับซ้อน... ถึงอย่างนั้นฉันก็รู้ว่าที่เขาหลงใหลฉันเป็นเพราะเขาหลงเสน่ห์แห่งแวมไพร์ ไม่ได้รักที่ตัวฉันอย่างแท้จริงหรอก... และฉันก็ต้องการให้มันเป็นแบบนี้เอง

ทำไมถึงต้องหงุดหงิดด้วยนะ

ฉันเดินกลับไปนั่งกินช็อกโกแลตที่ห้องเรียน คุยกับพวกเพื่อนในห้องที่เข้ามาคุยด้วยนิดหน่อย... ฉันสามารถบั่นหน้ายิ้มแยมกับพวกเธอได้ตลอดเวลา และทุกคนก็จะเข้ามาหาฉันอยู่ตลอดเพราะแวมไพร์มีเสน่ห์พิเศษที่ทำให้คนอยากเข้าใกล้นะ เพราะฉะนั้นน้อยครั้งนักที่แวมไพร์จะออก 'ล่า' หรือบังคับขืนใจมนุษย์ที่ต้องการใช้เป็นอาหาร... เพราะส่วนใหญ่อาหารหรือเหยื่อจะวิ่งเข้ามาหานักล่าอย่างพวกเราแบบนี้ไง --;

"รีเวียร์ เย็นนี้ว่างมั๊ย" ฉันละสายตากจากนกที่บินอยู่นอกหน้าต่างกลับมามองหน้านักเรียนชายในห้องคนหนึ่งที่ยพยายามพูดอะไรสักอย่างมาตั้งแต่เมื่อกี้ เขาชื่ออะไรนะ... อืม...

"เลียม... ถามทำไมเธอ"

"ก็แค่อยากชวนเธอไปกินข้าวด้วยกันนะ"

เย็นนี้เธอ... ก็ว่างอยู่หรอกนะ เพราะวันนี้เป็น 'วันของเซทเธอร์' และ 'อาหาร' ของฉันก็จะไม่ว่างไปส่งฉัน แน่นอนว่าไม่ว่างให้ฉันดื่มเลือดด้วย ถ้าต้องหิวไปทั้งวันละก็...

"ฉันว่า..."

"ไม่ว่างหรอก" ตอนที่ฉันกำลังจะตอบ... ใครคนหนึ่งก็ชิงตอบแทนฉันซะก่อน "ชีวๆ ไปได้แล้ว =\_=^"

"เฮ้ย อะไรวะ =()=^ ฉันยังไม่..."

"บอกให้ไปไง" นิโคไลยิ้มอีกรอบพลางมองหน้าเลียมตาขวาง และ



นั่นก็ทำให้เสียมยอมถอยทัพได้ในที่สุด ฉันอมยิ้มน้อยๆ ตอนที่นิโคไลโยน กระเป๋าลงบนโต๊ะแล้วทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวที่เสียมนั่งอยู่เมื่อก็อย่างแรง "ให้ตายเถอะ ทำไมเมื่อกาพวกนี้ชอบเข้ามาวุ่นวายกับเธอตอนฉันไม่อยู่วะ หงุดหงิดซะม๊ัด"

"หงุดหงิดอะไรกัน เพิ่งสวิตกับแฟนมาไม่ใช่เหรอ"

นิโคไลหันมาจ้องหน้าฉันทันทีที่ฉันพูดแบบนั้น ฉันรู้ว่าเขาจะต้องโกรธถ้าฉันพูดอะไรแบบนี้ แต่เมื่อก็มันหลุดออกไปเองนี่นา ฉันไม่ได้ตั้งใจสักหน่อย อีกร้อยอย่าง...มันก็เป็นเรื่องจริงไม่ใช่หรือไง...

"เธอหึงรีไร"

"ก็แค่หิวเท่านั้นแหละ"

นัยน์ตาสีเหล็กกล้ำมองลึกลงมาในดวงตาฉันก่อนที่เขาจะลุกพรวดขึ้น ยืนตอนที่ออกเริ่มคลาสตั้งขึ้นพอดี อาจารย์ที่เพิ่งจะเดินเข้ามาในห้อง วิวยาวขึ้นทันทีตอนที่เขาคว้ามือฉันให้ลุกเดินตามไปที่ประตูห้อง

"รีเวียร์ไม่สบายครับ! ผมจะพาเธอไปห้องพยาบาล"

ไม่สบายขึ้นหรือ ฉันบอกว่าไม่สบายตอนไหนกัน --;

ฉันสงสัยแต่ก็ไม่ได้ถามออกไป และนิโคไลก็ลากฉันไปเงียบๆ โดยไม่คิดจะอธิบาย เขาเถอะ...อาหารของฉันอารมณ์แปรปรวนแล้วก็ชอบทำอะไรเอาแต่ใจเหมือนเด็กอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่นะ

เขาพาฉันมาถึงที่ห้องเก็บเอกสารก่อนจะดึงเนกไทลงแล้วยื่นมือมาหาฉัน "มาสิ"

เข้าใจแล้ว เพราะฉันบอกว่า 'หิว' นี่เอง นายถึงได้พรวดพราดออกมาแบบนี้

ฉันผูกยิ้มบางพร้อมกับยื่นมือไปจับมือเขาแล้วขยับเข้าไปใกล้ "อาหารของฉัน...เซ็งซะจริงนะ"

"นั่นสินะ"

"ถ้าฉันก็เตรียมใจไว้เลยนะ เพราะว่าฉันหิวมาก...แล้วก็หงุดหงิดมากด้วย"

"ฉันเตรียมใจไว้ตั้งแต่เมื่อสองปีก่อนแล้ว...จำไม่ได้หรือไง"



เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

ฉันจ้องตาสีเหล็กกล้าของเขา...ที่มองตอบกลับมาตรงๆ เหมือนเมื่อ  
ครั้งแรกที่ฉันดื่มเลือดเขา ไม่ใช่จำไม่ได้...เพราะฉันจำได้ดีเลยล่ะ

'เลือดของฉันเป็นของเธอ'

"ได้ดี...เพราะว่านายเป็นของฉัน" ฉันทาบริมฝีปากลงบนต้นคอเขา  
ยิ่งเข้าใกล้ก็ยิ่งห้ามใจลำบาก...เพราะกลิ่นเลือดในร่างเขามันช่างหอมหวาน  
...และฉันก็รู้ดีว่ารสชาติของมันหวานยิ่งกว่านั้นอีก...นี่โคโหล่ได้ละลายนิ้วไป  
ตามเส้นผมยาวๆ สีดำของฉันตอนที่เขี้ยวเจาะลงไปถึงเส้นเลือดของเขา  
รับรู้ได้ถึงอัตราการเต้นของหัวใจของเขา สัมผัสได้ถึงเลือดที่กำลังถูกสูบฉีด  
ไปทั่วร่าง...

เพราะมันอร่อยจนมากเกินไปจนเกินกว่าจะอดใจ...เพราะนั่นฉันกับเขาถึงทำ  
เรื่องไม่น่าให้อภัยได้อย่างหน้าตาเฉยแบบนี้...

เพราะฉันเสพติดรสหวานจากเลือดของเขา...และเขาก็เสพติดความ  
เจ็บปวดจากคมเขี้ยวของฉัน

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

